

Com a casa

Sant Josepmaria va voler que les associacions juvenils o universitàries fossin un entorn acollidor i familiar, on els qui hi viuen o hi van a formar-se es puguin sentir a gust, com a casa.

20/08/2025

La gent conviu i es reuneix en llocs molt diferents: pisos d'estudiants, sales multiusos, clubs socials, locals parroquials, cafeteries, oficines administratives, centres comercials... Quan sant Josepmaria va somiar amb

els centres de l'Obra, va haver d'imaginar a quin d'aquests llocs volia que s'assemblessin, i va concloure que el més adequat per a l'ambient que buscava de confiança, generositat i afecte és una casa de família, una llar.

Per aconseguir-ho, va posar molt d'esforç i il·lusió per perfilar un estil propi dels centres, perquè fossin veritables entorns familiars.

Parafrasejant unes paraules que va escriure als anys trenta, es podria dir que per als nois o les noies de sant Rafael que van a un centre de l'Obra, “el centre no és el centre, és una extensió de casa seva”.

Avui dia, amb les evolucions pròpies dels canvis socials, a l'Obra es manté la mateixa il·lusió: convertir cada associació juvenil o universitària en un entorn acollidor i familiar, on els qui hi viuen o hi van a formar-se es puguin sentir a gust, com a casa.

Com s'aconsegueix això? Què és propi d'una casa de família, d'una llar? Sense ànim de fer gaire filosofia, podem dir que en una casa destaquen tres aspectes.

En primer lloc, una llar és un lloc on som importants per ser qui som, on se'ns vol i se'ns escolta, on les nostres coses preocupen i ocupen els altres. A casa ens podem equivocar; ens ajudaran, ningú no es riurà de nosaltres: interessen els aniversaris, les malalties, els exàmens, les tradicions i, fins i tot, les manies de cada persona.

En segon lloc, una llar és un equip: tothom participa i coopera, tothom ha d'aportar. A diferència d'altres llocs on regna l'interès o l'individualisme, a casa tothom està per tothom. Cadascú rep el que necessita i aporta el que pot donar.

Finalment, és l'ambient material. Una llar és un entorn acollidor,

cuidat, on es percep una mà que s'anticipa a les necessitats dels altres i pensa en el benestar dels altres. Potser no és l'aspecte formal el més important al principi, perquè una seu material decorada amb gust costa diners que no sempre es tenen a mà, sobretot als inicis. Sant Josepmaria, per exemple, a falta d'un lloc més adequat, reunia els primers nois de sant Rafael en una xocolateria a prop de la madrilenya Puerta de Alcalá.

Vegem com als centres de l'Obra s'intenten plasmar aquests tres aspectes.

Pel que fa a la confiança, als centres s'intenta que totes les persones que hi van se sentin compreses i importants i que hi hagi un veritable interès per les preocupacions de cadascú. Les persones de l'Obra — entre les quals hi ha els directors i els sacerdots— pretenen ser una ajuda

eficaç en el desenvolupament de la vida cristiana personal, en sintonia amb el projecte educatiu que es duu a terme a cada centre, més dedicat en uns casos a l'aspecte acadèmic i en d'altres, a l'esportiu o artístic, etc. Sempre juntament amb els pares, especialment en el cas dels menors d'edat, per encarrilar les inquietuds i solucionar les dificultats que es puguin presentar (familiars, acadèmiques, de salut, etc.).

Juntament amb això, sant Josepmaria sempre va subratllar la importància de les tertúlies, unes reunions informals i sense guió en què tothom participa amb espontaneïtat, compartint les seves preocupacions, les seves alegries o les seves ocurrències. Aquestes tertúlies de vegades deriven cap a un aspecte cultural, còmic, lúdic o intranscendent, i de vegades també sobrenatural. Es descansa de la feina i es comparteixen vivències; sovint el

contingut del que s'hi parla és el menys important; el pes està en el fet d'estar junts, de compartir, de poder escoltar, aprendre i entregar-se als altres.

A totes les cases, a cada família, cadascú té alguna cosa per aportar. Fins i tot els més petits assumeixen tasques assequibles a les seves possibilitats. Als centres de l'Obra també s'intenta que tothom participi en el servei, amb responsabilitat. Per a això, es fomenta que els nois i les noies de sant Rafael, juntament amb les persones que hi viuen, assumeixin encàrrecs, facin alguna reparació casolana, preparin l'organització d'activitats com el voluntariat, aportin diners amb els quals es posen flors a la Mare de Déu o es fa algun regal en les visites a gent sola o malalta, etc.

José María Hernández Garnica, un dels primers sacerdots de l'Obra,

explicava que la primera vegada que va anar a la residència de Ferraz, quan era universitari, sant Josepmaria el va rebre amb un somriure i, després d'una breu presentació, li va posar a la mà un martell i uns claus i li va demanar que l'ajudés a penjar uns quadres. Avui dia continua sent així. Segons l'exemple de sant Josepmaria, als centres s'intenta que no hi hagi mers “usuaris” o “assistents”, sinó persones implicades i compromeses, cadascú fins on vulgui i pugui donar. Crec que tots els que hem anat a centres de l'Obra ens hem vist en algun moment (de vegades sense saber gaire bé com ni per què) pintant mobles, escombrant terrasses, ordenant biblioteques o preparant uns entrepans per al sopar de dissabte. I és així com hem experimentat l'alegria de ser a casa nostra, de ser útils i de formar part d'una cosa nostra, però més gran que nosaltres.

En la seva carta sobre les modalitats de la vocació a l'Obra, el Prelat ha recordat la influència decisiva de les administracions en la creació de l'ambient de família dels centres: «amb el vostre treball cuideu i serviu la vida a l'Obra, poseu la persona singular com a focus i prioritat de la vostra labor».

La gent es reuneix —i Déu surt a trobar-los— a tota mena de llocs. Als centres de l'Obra s'intenta que aquesta trobada amb els altres i amb Déu es dugui a terme en un clima d'afecte i de família. Per a això, se subratlla la confiança, es treballa en equip i es té cura dels detalls materials, a fi d'aconseguir espais de comunió i trobada, d'acollida i escolta amb la participació i el compromís de tothom, amb la certesa que hi ha més alegria en donar que en rebre.

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-a-casa/)
opusdei.org/ca-ad/article/com-a-casa/
(20/03/2026)